

כ:

עין משפט
נר מצוה

יד א תי' פט"ו תה"ל
משה"ק הלכה יג:

שימה מקובצת

[illegible]

אדרבה דם הוה ליה ארביי ב'ו, וימנהו דלא חשיב פיגול לל
וקומן לא מחייב עליהו משום פיגול דלא חייבין בהקומן
והוא (לפי דף ד.) דלמינהו גופייהו מתירין גינהו אבל אכריס חייבין
לעליהו משום פיגול. **נפסל** בשקיעת החמה כמותה. גרים מי סהי
טעמא דלמיהו (דף ד.) דלא חייבין דמשקיעת
החמה עד אלא הכובעין ד' מילין לר'
יבוסה הקשה ר"ת דנכון במה מדליקין
(שם דף לה.) משמע ^ל דלרבי יהודה
משקיעת החמה עד ^ו הלילה שני
חלקי וזאת ר"ת דמשקיעת החמה
משמע סוף שקיעת החמה שכבר
שקעה החמה אבל משקיעת החמה
משמע מחילתה שקיעת מדע מחמרי'
(שם דף סא.) גבי ר' תנחומי מלחמה
משקיעת החמה וז' נחחילת שקיעה
עדיין הוא יום גדול והוא שרגא
גביהרסא ולפיכך שקיעת החמה נמי
הכא גבי דם נחחילת שקיעה אייר'
וינחא עפי משום דלא חייבין בקורא אחרו
מקומן (ונחסי דף נ.) מנין לדם שנפסל

בשקיעת החמה שנאמר ביום הקריבו את זבחו ביום שאתה וזבח אתה מקריב ואי בפקו ביום שאתה מקריב לה' קרב פשיטא דנפקא בגילוי דאין יכול לזרוק לכדיב ציור זמורה העשרה פשיטא דפסלת' ב דומיא לאימוריס ופי' שם בקוטרם דנימ' אם עלה גב' צומח משום דאין לניה מועלת בראשו של מוצח וקסאי' למ"ד מועלת מאי איכא למימר ואין לומר לאימוריס משום דאין גב' דם אם עלה לא יד האילן וכן כשר לאימוריס ואם מעלה גב' צומח הוא אימנא דיכול לזרוק "א' משום דבאה פלוגתא דאין דרנן גמליאל ור' יהושע דר' יהושע אמר יד וליצני גמליאל לא יד רבי חימא דאימנא דאמוריס משום דס"ד דלא מיפסיל בגילוי' הכי דאין חייבין עליה משום פיגול ונותר בדאיחא בסוף כל הכשר (פתי' דף קנ"ה) הרי עשוי ולבנות דאין חייבין עליה משום נותר לרבי שמעון ואמרי' להי' מיפסיל בגילוי' כשקדשו ככלי שרת כי חמא משום דלפניו פסול דלא שאני דדמיור ופי' שם מפרש כריו כמ' דמיור

במחילה שקרה יחא וכן משמע ב' מ' שהיה טמא (פסחים דף קכ"א)
 ואיזה דרך רחוקה מן המדיניות לירושלים חמשה עשר מילין ומוכה
 ה' מילין משקיעת החמה עד זאת הכובכים ואי' לא מיפסל' דס'
 ש' קד' קמח רמי מנעמ' לה מצוים הקצירו הא עד זאת הכובכים ו
 נגמ' שקיעת החמה דאחרי בסוף שקיעה נגון זאת הכובכים כדאמרין
 לנשקיעת החמה והיינו בצין השמשות כדאמר' עלה בפרק כ"ד זולין (פ'
 פסחים דף קכ"א) כי צר חתית שלא שקעה עליו חמה לא שחמה חתית
 לנעול' נפתח' לה שפיר חתית שקיעה מצוים דאז אינו ענין לנפח
 ההורה אינו נפסל עד זאת הכובכים אלא רגנן עבוד הרחקה ופסלוה'
 שהיו ורצין למחר לנא וקש' דאז' ליחשבי' ו' (בבב' פסחים בבב' כ'
 דלח' חשיב אלא מילין (דלח' דהו' חשיב אלא ו' אינו מידוש אלא חת'
 להחסי' וירכבנו ואינן גוים י' תלח' צין מ' לו מ' קודם חלות מל'
 לא חשיב אלא לה והשתא הא דאמרין צין' המנחות והנסיים (לח' דף ק'
 לנשקיעת החמה ללא הו' שח' למזקריה' יהוה מעילה דרבנן עד' זאת
 (ובמס' דף קכ"א) קדשים הנאכלים יום אחד מחשבין בזמן משקעת החמה
 ואין לומר פירוג דרבנן דלא דומא לאמוראים ובאז קדשים איירי דהו'
 מרבנן וי"ל דהוא שקיעה צמורה ששקעה דהיינו זאת הכוב'

מלמד שמתגדלים עצים בו'. הא דפלוגי הנה רבי ורבנן דלרנן נהי: דנתיב הנוספתא דשקלים (פ"ג) האומר הרי עלי עצים מביא זאתו על גבי המזבח ויזרחוים בהם [אין מועלין קרבן ואם הקריבן בחזק ומוקריבן לגבי מזבח ויהי יזרחין בהם] אכל מועלין קרבן ואם הקריבן בטוהלין בלשכת רבי העצים ואם חתרום אכל קזמר מאן שמעת ליה ד' יי' דמדקאמר עצים ודם משמע ליה דחשיבי קרבן גמור כדס ויהיינו מקיש עצים למנהג יומת משארי קרבנות ויש לומר דהאי קרבן ממזר דמקטין למנהג דנקמחא האיכא מנחות טובא [אין דומין קמחא יש לומר חתרום ויהי קמחא שייך בעצים הא אין בעצים וכולן שפרכין יש לומר חטוא של הכהנים נקמחא הקומח קרב לעמא והשייסי קריבין לעמא והוא

הקומץ רבה פרק שלישי מנחות

דרס נפסל בשקיעת החמה. דאזיג ראיז לזרוק בלילה דעמיצ ציוס צומוס
 נאכאמ בני ישראל להקריב וגו' (ויקרא ז: ט) וס נאמחר נפסל בליגה
 נאדאמריגן צמס' צוהיס צפרק איהו מקומן (דף ט.ו.) מיגן לרס שנפסל
 בשקיעת החמה תלמוד לומר ציוס הקריבו את צמו וגו' (והסם יליף לה

שפיר וכן קומן ללעיל מצינו אומר
ו' כח זאת המורה לעולה ולמנחה
וגי' אכל אכיר עולה המורה להקריב
כל הילה כדאמרין בהאי שפירין
(דף ט:) מנא? מנא השמש לומר
לאחר כל השמש ומקשרין כל הילה:
קרבן. נפש ש' הקריב קרבן מנחה
וגי' שני גורין. שני בעיות גדולות
וכן הוא אומר. דעיס קרבן מקרי:
ולחי קטן שני גורין א' דילפיין מנא?
ספר קריש ומסכת יומא (דף נב:) א'
לדברי רבי. דמקיש עיסין א' לחליטה
ולתערין הגשה כמנחה טעוין קמיה
כמנחה והמתנדב שני גורין יביא עיסין
אחרים להקטין: דם מעל מנחתך
נפקא. ותר מיעוט דם על יומא

קרבן כלל מעל מנחתך פרט כל קרבןך חזר וכלל א' אף כל שאחרים באין לו חובה ולא דם של אחרים באין לו חובה דהשמה ליכא למיפטר אי ממה א' מנחה שמותרת אף כל ד' דאם ק' (ב) למדריצ' נזד' להאחרים באין חובה לא כל קרבן נזד' להאחרים מרבים דם אף כל למעוטי ממי בשלמה למאי דהוה סליק אדעתין מעיקרא ב' א' (וואע"ג) דאף כל הוה למעוט ממי עמי א' הוה מני למיפטר נדריב' נזד' להאחרים באין חובה כל היקן ונזד' דמחיר מרבים לדם (וונגרי' דם נזד' דמחיר) ואף כל למעוטי עמי' עמי' א' אחרים באין להם חובה ואזין מחירין וליכא אינטינר חובה מנחתך יתירא למעוטי דם אכל השמה אחריתו עמי' אחרים באין חובה להם אי מרבי דם נזד' דמחיר אף כל למעוטי ממי א' (קראנא) למאי אתא מנחת' דדרשין מיהא לעיל אף כל שאחרים באין להם חובה אכל מירי אחרנא לא ממי אתא למעוטי: (סנסיס. ב' א' אין אחרים באין לו חובה: דתיא

טע אסורה מתחילת שקיעה גיי מי שיהי בדרך רחוקה דקאמט הים
 להיוי חמשה עשר מילין מפלגה דיומא עד שקיעת המזל ולא חשיב
 נדל לאם הכובצים אם קר הוי שעת השמירה ומיחו קישא אי בחמיטל
 הוא דלמי (ומחיה ד) ויהי לנו הלילה לחמשה ימים ומלאה אשכנן
 ברכ הריוי נזיר מן הגרורות (מיר דף טו.) כגון דחזאי תלתא יומי סמוך
 ים דף סא.) ברואה צין השמשות וגם בפרדקין (לקמן דף לו.) כל המניח
 הוא ספק חשיב ספק אינח חשיב לא חולץ ולא מניח ועוד אמרין
 דמנא אבותיה חזיה היא שהכל נהניגין עד לאם הכובצים יש לומר
 דהם דמנא אבותיה לומר מהו ענין לחמילת שקיעה יש מפרשי דם
 מתחילת שקיעה והעמידו דבריהם במקום כרת לענין דרך רחוקה כדי
 להשגה (דף צב.) כדרי הקץ שהעמידו דבריהם במקום כרת יש לומר
 כדי שימנרו לבא דרכי נמי לא חשיב חמיטת יפלתו והנאחזו מחוץ
 לו אחר ארבעה עשרה פסקי מי שיהי טמא (שם דף נא.) ואפילו
 יב ויבוס מעילה (דף ק.) לפני וירקא מועלין בו ומקוי לה דקצילה סמוך
 הכובצים יש שהות לזורקו ומיחו קישא מדאמרין כסוף אחיה מקומן
 דלוי חישב לזורקו לאחר שקיעה מיר חייב פניול דהוי משכב חוץ לזמנו
 גול דאורייתא לא קיי דמיא כשר קדשי קדשים מתחזו אוילך דומן אכילתו
 שני כמו שפירש ר"ת דמתחשטע שמטע סוף שקיעה (י.)

ולרבי קרבן גמור היינו כשאלמר הרי עלי שני גזירי עצים אלו למזבח
 ממ שני גזירי עצים ונתת לשופר ^א ולתקוח כהנים כהן עצים ומקריבין
 וטטור ואם אמר הרי עלי שני גזירי עצים אלו למזבח כהן מקבל הימנו
 אחוזק חייב דברי רבי וחכמים לזכרנים אלא הקרבן בחזק פטור ואילו ואלו
 קרבן עצים קרי רבי אהל ואלו לזכרנים נמי איקריבין קרבן ולא בעו מליצה
 רבי: **לדברי רבי** עצים טעונין קביצה. ואם תאמר ^{י"א} מ"ש דברי
 מיה עצים התקבצו דגני מנחה דרים לה בחזרות כהנים וא"ת מנל
 דלגבי מנחה התקבצו כמי (ויקרא ב) ועפר ש תקריב קרבן מנחה אלו
 דאשכחן ב' אהל גוואל דרים ואלו מנחות (דף ע"ג) לר' משמין דמנחת
 דאשכחן ^ב כהן עצים טעונין קביצה. והוא דתין ימין וקידוש כלי:

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. והתגדלות הפלגו על
סדן העצים הכהנים
הלוים והעם להביא לבית
אלהינו לבית אבותינו
לעמים מזמנים שעה בשנה
לבער על מזבח יי אלהינו
ככתוב בתורה:
נחמיה י לה

הגהות הב"ח

(א) י"ט ד"ה דס מעל יטו
דלס כן דמוזמרבית בלד
וכ' ובלד דמחיר מרבית
להם ג"כ ונרבי דס יטו
למשטי מחי א"ב קרלי
למחי:

מוסף רש"י

קרבן. נסמך מן תהיך קרבן
תמנה ויחקה לו, וכן הוא
אומר, דעם יתקרב ויחקה
שטענין הנהגה. וכן
הדומה מעצמות המנהג
עצום שטענין קרבה.
שמחלק לעצם דקדק דעם
שטעל מהם מלך קומי
עצום, שהנהגה דעם שטענין
עצום, לעצמן בעלי האדם
שלא קרבתו ויחקה קרוב
שחך מן העצום שטעל
קומי ויחקה חסד
הדומה ויחקה לו תמנה
שטענין מלך תמנה שטענין
שטעל עצום עצום, חסד
עצום שטענין עצום חסד
לשקדע עליון מהם שלא
קרבן ויחקה לו.